

Ні, ти не вмиреш, ти щастя поховаєш

Леся Українка

Ні, ти не вмиреш, ти щастя поховаєш
під білим покривом несправджених надій,
кришталі сліз над ним порозсипаєш,
убрані в іскри любих, марних мрій;

І буде спати щастя, мов царівна,
що на скляній горі знайшла труну,
життя ж твоє, мов нитка, довга, рівна,
протягнеться кудись удалину.

І часто ти безсонними ночами
до любої труни шукатимеш стежок
і сльози литимеш старечими очами, –
від них сріблом горітиме сніжок.

Коли ж, утомлена блуканням самотнім,
на сніговій постелі ляжеш ти,
щоб більш не встати, перед сном глибоким
останню мрію вгледити:

Ось іти
зібрався лицар молодий в дорогу,
на гору ту скляну, де щастя спить,
в душі несе і віру, і тривогу,
пустеля перед ним, як жар, горить.

Холодні іскри – то роса для нього,
біленький сніг – то пелюстки лілей,
палкий мороз – пал сонця весняного,
неясний винокол – привада для очей.

Він без дороги йде все цілиною,
з усмішкою твоєї стежки мина,
і бачиш ти, що він вже під горою,
де спить твоя царівна чарівна.

Він на горі єдиним поцілунком
розбив труну і щастя оживив,

отим єдиним, легким подарунком
навік царівну горду покорив,

І взяв її на руки, мов дитину,
і весело у замок свій поніс,
за ними йшла весна, і всю долину
покрив квіток весняних цілий ліс.

Квітки цвітуть, і золотом багряним,
немов огнем, долина пойнялась,
співає щастя над своїм коханим,
і ні одна сльоза не пролилась.

А ти лежиш, і тіло одиноке
смертельний сон і холод обійма,
і мрія та про щастя яснооке
іде в туман, мов загадка німа...